

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

4 decembrie 2019*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Proceduri de insolvență – Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 – Articolul 3 alineatul (1) – Acțiuni care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta – Vânzarea unui imobil și constituirea unei ipotecii – Acțiune în inopozabilitate introdusă de lichidator – Articolul 25 alineatul (1) – Competență exclusivă a instanțelor din statul membru de deschidere a procedurii de insolvență”

În cauza C-493/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Cour de cassation (Curtea de Casație, Franța), prin decizia din 24 mai 2018, primită de Curte la 26 iulie 2018, în procedura

UB

împotriva

VA,

Tiger SCI,

WZ, în calitate de lichidator al lui UB,

Banque patrimoine et immobilier SA,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din domnul S. Rodin, președinte de cameră, și domnul D. Šváby și doamna K. Jürimäe (raportoare), judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru UB, pentru VA și pentru Tiger SCI, de J. Ghestin, avocat;
- pentru Banque patrimoine et immobilier SA, de P. Spinosi, avocat;

* Limba de procedură: franceza.

- pentru guvernul francez, de D. Colas, de D. Dubois și de E. de Moustier, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de M. Wilderspin, în calitate de agent,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general, pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1) și a articolului 25 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO 2000, L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între UB, pe de o parte, și VA, Tiger SCI, WZ, în calitate de lichidator al UB, și Banque patrimoine et immobilier SA, pe de altă parte, în legătură cu vânzări de bunuri imobile care i-au aparținut inițial lui UB și cu ipoteci constituite asupra bunurilor respective de către acesta, precum și cu acțiunea intentată de WZ în scopul declarării inopozabilității acestor operațiuni față de masa credală.

Cadrul juridic

Regulamentul nr. 1346/2000

- 3 Considerentele (2) și (6) ale Regulamentului nr. 1346/2000 au următorul cuprins:

„(2) Buna funcționare a pieței interne impune ca procedurile transfrontaliere de insolvență să funcționeze eficient și efectiv, iar adoptarea prezentului regulament este necesară pentru atingerea acestui obiectiv care este de domeniul cooperării judiciare în materie civilă, în sensul articolului 65 din tratat.

[...]

(6) În conformitate cu principiul proporționalității, prezentul regulament ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reglementează competența de a deschide proceduri de insolvență și de a pronunța hotărâri care derivă direct din procedurile de insolvență și sunt strâns legate de acestea. În plus, prezentul regulament trebuie să conțină dispoziții privind recunoașterea acestor hotărâri și a dreptului aplicabil care să respecte, la rândul lor, acest principiu.”

- 4 Potrivit articolului 1 alineatul (1) din acest regulament:

„Prezentul regulament se aplică procedurilor colective ce iau naștere în contextul insolvenței debitorului care au ca urmare desistarea parțială sau totală a acestuia și desemnarea unui lichidator.”

- 5 Articolul 3 din regulamentul menționat, intitulat „Competență internațională”, prevede la alineatul (1):

„Competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social.”

6 Articolul 4 din același regulament precizează:

„(1) În absența unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia este legea statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura, denumit în continuare «stat de deschidere».

(2) Legea statului de deschidere determină condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență. Aceasta determină în special:

[...]

(m) normele referitoare la nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile adunării creditorilor.”

7 Articolul 16 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 1346/2000 prevede:

„Orice hotărâre de deschidere a unei proceduri de insolvență pronunțată de o instanță a unui stat membru competentă în temeiul articolului 3 este recunoscută în toate celelalte state membre de îndată ce își produce efectele în statul de deschidere.”

8 Potrivit articolului 25 alineatul (1) din acest regulament:

„Hotărârile cu privire la desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență pronunțate de o instanță a cărei hotărâre de deschidere este recunoscută în temeiul articolului 16, precum și un concordat aprobat de o atare instanță sunt, de asemenea, recunoscute fără îndeplinirea niciunei alte formalități. [...]

Primul paragraf se aplică și hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor referitoare la măsurile de conservare adoptate ulterior cererii de deschidere a procedurii de insolvență.”

Regulamentul (CE) nr. 44/2001

9 Articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74) prevede la alineatul (1) și la alineatul (2) litera (b):

„(1) Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială indiferent de natura instanței. El nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă.

(2) Prezentul regulament nu se aplică pentru:

[...]

(b) falimente, concordate sau proceduri similare;”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 10 La data de 7 august 2008, la cererea Wirecard, o societate de drept german, un judecător din Regatul Unit a dispus o măsură de înghețare a activelor lui UB, cetățean neerlandez. La acea dată, acesta din urmă era proprietarul unui apartament și al unui imobil în Franța.
- 11 La data de 22 august 2008, UB și sora sa, VA, au semnat, în fața unui notar francez, un act de recunoaștere a unei datorii, prin care UB a recunoscut că îi datorează lui VA suma de 500 000 de euro pentru diverse împrumuturi, s-a angajat să ramburseze această sumă cel mai târziu la data de 22 august 2017 și a constituit o ipotecă de rangul al doilea în favoarea lui VA asupra apartamentului și a imobilului pe care le deținea în Franța.
- 12 La 18 și la 24 martie 2010, UB a vândut aceste bunuri imobile, în schimbul plății sumelor de 395 000 de euro și, respectiv, 780 000 de euro către Tiger, înființată la data de 25 februarie 2010 de VA, aceasta din urmă deținând 90 % din părțile sociale ale societății menționate.
- 13 La data de 10 mai 2011, UB, la cererea sa, a fost declarat în stare de faliment de Croydon County Court (Tribunalul Districtual din Croydon, Regatul Unit), în conformitate cu Regulamentul nr. 1346/2000 și cu dispozițiile relevante de drept al falimentului din Regatul Unit. La data de 1 iulie 2011, WZ a fost desemnat lichidator al lui UB, desemnarea producând efecte de la 6 iulie 2011.
- 14 La cererea lui WZ, Croydon County Court (Tribunalul Districtual din Croydon) l-a autorizat pe acesta la data de 26 octombrie 2011 să intenteze o acțiune în fața instanțelor franceze, pe de o parte pentru a înregistra încheierea de declarare a falimentului, iar pe de altă parte pentru a obține o decizie care să se constate că vânzarea bunurilor imobile menționate la punctul 12 din prezenta hotărâre, precum și ipotecile constituite asupra acestora în favoarea lui VA (denumite în continuare „vânzările și ipotecile în cauză”) reprezintă tranzacții fără o contraprestație reală sau semnificativă, în sensul dispozițiilor relevante de drept al falimentului din Regatul Unit. Astfel, WZ urmărea să obțină o decizie care să permită reintegrarea acestor bunuri imobile în patrimoniul lui UB, aflat în faliment, în scopul executării acestora.
- 15 La data de 12 decembrie 2011, WZ, acționând în calitate de lichidator al lui UB, a introdus o acțiune împotriva acestuia, a lui VA și a lui Tiger în fața tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris, Franța), în scopul de a declara inopozabilitatea față de masa credală a vânzărilor și a ipotecilor în cauză. Banque patrimoine et immobilier, care finanțase achiziția acestor bunuri imobile, a intervenit în instanță.
- 16 Apreciind că UB nu și-a îndeplinit obligațiile legale întrucât nu a furnizat informații suficiente referitoare la existența unor active nedivulgate care nu erau situate în Regatul Unit, Croydon County Court (Tribunalul Districtual din Croydon) a dispus la data de 3 iulie 2012 ca termenul automat de închidere a falimentului să fie suspendat atât timp cât UB nu își îndeplinește aceste obligații. Prin hotărârea din 19 noiembrie 2013, această instanță a hotărât în cele din urmă să revoce această suspendare și a statuat că data efectivă a închiderii falimentului lui UB este data acestei hotărâri.
- 17 Prin hotărârea din aceeași zi, tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris) a decis că ipotecile în cauză erau inopozabile lui WZ, în calitatea sa de lichidator al lui UB, în limita sumelor restante datorate creditorilor. Prin hotărârea din 13 mai 2016, cour d’appel de Paris (Curtea de Apel din Paris, Franța) nu numai că a confirmat această inopozabilitate, ci a și statuat că aceasta nu trebuia să fie astfel limitată.
- 18 UB a formulat recurs împotriva acestei hotărâri în fața instanței de trimitere, Cour de cassation (Curtea de Casație, Franța). VA și Tiger au formulat un recurs incident împotriva aceleiași hotărâri, la fel ca WZ, în calitatea sa de lichidator al lui UB. În susținerea recursurilor formulate, UB, VA și Tiger arată că, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000, instanțele din statul membru

pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale debitorului sunt competente să deschidă procedura principală de insolvență. Aceștia afirmă de asemenea că, în Hotărârea din 12 februarie 2009, Seagon (C-339/07, EU:C:2009:83), și în Hotărârea din 16 ianuarie 2014, Schmid (C-328/12, EU:C:2014:6), Curtea a declarat că această dispoziție trebuie interpretată în sensul că instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență sunt competente să se pronunțe asupra unei acțiuni revocatorii formulate în cadrul procedurii de insolvență. Or, UB, VA și Tiger consideră că, în speță, numai instanțele din Regatul Unit erau competente să se pronunțe asupra acțiunii în inopozabilitatea vânzărilor și a ipotecilor în cauză, întrucât procedura de insolvență față de UB a fost deschisă în Regatul Unit. Prin urmare, prin faptul că nu și-a invocat din oficiu necompetența, cour d'appel de Paris (Curtea de Apel din Paris) ar fi încălcat printre altele articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000.

- 19 WZ arată că instanțele franceze își întemeiază competența internațională în cauza principală pe decizia pronunțată de Croydon County Court (Tribunalul Districtual din Croydon) la 26 octombrie 2011, prin care această instanță l-a autorizat să își formuleze acțiunea în fața instanțelor franceze. Această decizie ar beneficia de recunoaștere fără alte formalități în Franța în temeiul articolului 25 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000.
- 20 Instanța de trimitere observă că reiese din jurisprudența Curții referitoare la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 că instanțele din statul membru de deschidere a procedurii de insolvență sunt competente să se pronunțe asupra unei acțiuni revocatorii formulate în cadrul procedurii de insolvență. Această instanță are totuși îndoieli cu privire la calificarea acțiunii în discuție în litigiul principal și cu privire la corelarea acestei dispoziții din Regulamentul nr. 1346/2000 cu articolul 25 alineatul (1) din acesta, în scopul stabilirii instanței care are competența internațională de a soluționa litigiul principal.
- 21 În aceste condiții, Cour de cassation (Curtea de Casație) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
 - „1) Acțiunea lichidatorului desemnat de instanța dintr-un stat membru care a deschis procedura de insolvență, care are ca obiect declararea inopozabilității în această procedură a ipotecilor înscrise asupra imobilelor debitorului situate în alt stat membru, precum și a vânzărilor acestor imobile realizate în respectivul stat, în vederea întoarcerii acestor bunuri în patrimoniul debitorului, decurge în mod direct din procedura de insolvență și are o strânsă legătură cu aceasta?
 - 2) În caz afirmativ, instanțele din statul membru în care a fost deschisă procedura de insolvență sunt exclusiv competente să soluționeze această acțiune a lichidatorului sau, dimpotrivă, instanțele din statul membru de la locul situării imobilelor sunt singurele competente în această privință ori există între aceste diferite instanțe o competență concurentă, și în ce condiții?
 - 3) Hotărârea prin care instanța din statul membru de deschidere a procedurii de insolvență autorizează lichidatorul să inițieze, în alt stat membru, o acțiune care ar fi în principiu de competența instanței care a deschis procedura poate avea drept efect să impună competența judiciară a acestui alt stat, în măsura în care, în special, această hotărâre ar putea fi calificată drept o hotărâre cu privire la desfășurarea unei proceduri de insolvență în sensul articolului 25 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 și, ca atare, este susceptibilă să fie recunoscută fără nicio altă formalitate, în temeiul aceluiași text?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

- 22 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că acțiunea lichidatorului, desemnat de o instanță din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență, care are ca obiect declararea inopozabilității față de masa credală a vânzării unui bun imobil situat în alt stat membru, precum și a ipotecii constituite asupra acestuia, este de competența exclusivă a instanțelor primului stat membru.
- 23 Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 conferă o competență exclusivă instanțelor statului membru pe teritoriul căruia debitorul are centrul intereselor sale pentru deschiderea procedurii de insolvență principale (Hotărârea din 14 noiembrie 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, punctul 23 și jurisprudența citată).
- 24 Este necesar să se stabilească dacă această dispoziție trebuie interpretată în sensul că această competență exclusivă se extinde și la o acțiune în inopozabilitatea unor acte încheiate cu încălcarea drepturilor masei credale, precum cea în discuție în litigiul principal.
- 25 În această privință, în primul rând, este necesar să se arate că, întemeindu-se pe considerentul (6) al Regulamentului nr. 1346/2000 și în vederea garantării efectului util al acestui regulament, Curtea a statuat că articolul 3 alineatul (1) din regulamentul menționat atribuie o competență internațională instanțelor statului membru competent să deschidă procedura de insolvență pentru judecarea acțiunilor care decurg în mod direct din această procedură și care au o strânsă legătură cu aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 aprilie 2012, F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, punctele 26 și 27, precum și jurisprudența citată).
- 26 Astfel, pentru a stabili dacă o acțiune intră în competența internațională a instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență, trebuie să se determine dacă această acțiune îndeplinește aceste două criterii cumulative.
- 27 În ceea ce privește primul criteriu, pentru a determina dacă o acțiune decurge în mod direct dintr-o procedură de insolvență, este necesar să se observe că reiese din jurisprudența constantă a Curții că elementul determinant pentru a identifica domeniul în care se încadrează o acțiune nu este contextul procedural în care ea se înscrie, ci temeiul juridic al acestei acțiuni. Potrivit respectivei abordări, trebuie să se stabilească dacă dreptul sau obligația care servește drept temei al acțiunii menționate își are originea în normele comune de drept civil sau comercial sau în norme derogatorii, specifice procedurilor de insolvență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2017, Tunkers France și Tunkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 28 În ceea ce privește al doilea criteriu, pentru a determina dacă o acțiune este strâns legată de o procedură de insolvență, reiese de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că intensitatea legăturii existente între această acțiune și procedura de insolvență este determinantă pentru a decide dacă excluderea prevăzută la articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 44/2001 este aplicabilă (Hotărârea din 9 noiembrie 2017, Tunkers France și Tunkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 29 În al doilea rând, Curtea a dedus dintr-o analiză a domeniilor de aplicare ale Regulamentelor nr. 44/2001 și 1346/2000, precum și din obiectivele urmărite prin Regulamentul nr. 1346/2000 că instanțele statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență, prevăzute la articolul 3 alineatul (1) din acest regulament, beneficiază de o competență exclusivă de a soluționa

acțiuni care decurg în mod direct din această procedură și care au o strânsă legătură cu aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2018, *Wiemer & Trachte*, C-296/17, EU:C:2018:902, punctul 36).

- 30 În speță, din elementele furnizate de instanța de trimitere reiese că, pe de o parte, acțiunea în discuție în litigiul principal își are temeiul juridic în normele de drept ale Regatului Unit care privesc în mod specific insolvența. Pe de altă parte, această acțiune, sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere în această privință, a fost inițiată de lichidatorul lui UB, în cadrul misiunii sale generale de a administra și de a lichida activele masei credale în interesul creditorilor.
- 31 Astfel, o acțiune a lichidatorului desemnat de o instanță a statului membru de deschidere a procedurii de insolvență, precum cea în discuție în litigiul principal, care are ca obiect declararea inopozabilității față de masa credală a ipotecilor înscrise asupra imobilelor situate în alt stat membru, precum și a vânzărilor acestor imobile, decurge direct din această procedură și are o strânsă legătură cu aceasta.
- 32 Din considerațiile care figurează la punctele 27-31 din prezenta hotărâre rezultă că o asemenea acțiune este de competență exclusivă a instanțelor statului membru de deschidere a procedurii de insolvență.
- 33 Acest raționament nu poate fi repus în discuție de faptul că acțiunea în discuție în litigiul principal privește bunuri imobile care se găsesc pe teritoriul altui stat membru decât cel pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență.
- 34 Astfel, Regulamentul nr. 1346/2000 nu prevede nicio normă care să atribuie instanțelor de la locul în care sunt situate bunurile imobile competența internațională de a soluționa o acțiune având ca obiect reintegrarea acestor bunuri în masa credală formată în cadrul unei proceduri de insolvență. În plus, o concentrare a tuturor acțiunilor legate în mod direct de procedura de insolvență în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă această procedură este conformă cu obiectivul de a ameliora eficiența și de a accelera procedurile de insolvență cu efecte transfrontaliere, menționat în considerentele (2) și (8) ale Regulamentului nr. 1346/2000 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2018, *Wiemer & Trachte*, C-296/17, EU:C:2018:902, punctul 33 și jurisprudența citată).
- 35 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima și la a doua întrebare că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că acțiunea lichidatorului desemnat de o instanță din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență, care are ca obiect declararea inopozabilității față de masa credală a vânzării unui bun imobil situat în alt stat membru, precum și a ipotecii, constituite asupra acestuia, este de competență exclusivă a instanțelor din primul stat membru.

Cu privire la a treia întrebare

- 36 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că o decizie prin care o instanță a statului membru de deschidere autorizează lichidatorul să inițieze o acțiune în alt stat membru, chiar dacă acțiunea respectivă ar fi de competență exclusivă a acestei instanțe, are ca efect conferirea unei competențe internaționale instanțelor din acest alt stat membru.
- 37 Articolul 25 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 1346/2000 prevede că hotărârile cu privire la desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență pronunțate de o instanță a cărei hotărâre de deschidere este recunoscută în temeiul articolului 16 sunt, de asemenea, recunoscute fără îndeplinirea niciunei alte formalități. Al doilea paragraf al alineatului (1) precizează că primul paragraf se aplică și hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță.

- 38 Or, articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 nu poate fi interpretat într-un sens care să repună în discuție caracterul exclusiv al competenței internaționale a instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență de a soluționa acțiuni care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta.
- 39 În orice caz, acest articol prevede un sistem simplificat de recunoaștere și de executare a hotărârilor de deschidere, iar nu un mecanism de atribuire a competenței internaționale în favoarea altei instanțe decât cea care beneficiază de o competență exclusivă în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000.
- 40 În această privință, Curtea a statuat că articolul 25 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1346/2000 se referă numai la recunoașterea și la caracterul executoriu al hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță a statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență. Această dispoziție se limitează astfel să admită posibilitatea ca instanțele unui stat membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din acest regulament, să soluționeze de asemenea o acțiune care decurge în mod direct din această procedură și care are o strânsă legătură cu aceasta, indiferent dacă este vorba despre instanța care a efectuat deschiderea procedurii de insolvență, în temeiul respectivului articol 3 alineatul (1), sau despre o altă instanță competentă teritorial și material a aceluiași stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, punctul 42 și jurisprudența citată).
- 41 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că o decizie prin care o instanță a statului membru de deschidere autorizează lichidatorul să inițieze o acțiune în alt stat membru, chiar dacă acțiunea respectivă ar fi de competență exclusivă a acestei instanțe, nu poate avea ca efect conferirea unei competențe internaționale instanțelor din acest alt stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 42 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

- 1) Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că acțiunea lichidatorului, desemnat de o instanță din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență, care are ca obiect declararea inopozabilității față de masa credală a vânzării unui bun imobil situat în alt stat membru, precum și a ipotecii constituite asupra acestuia, este de competență exclusivă a instanțelor din primul stat membru.**
- 2) Articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că o decizie prin care o instanță a statului membru de deschidere autorizează lichidatorul să inițieze o acțiune în alt stat membru, chiar dacă acțiunea respectivă ar fi de competență exclusivă a acestei instanțe, nu poate avea ca efect conferirea unei competențe internaționale instanțelor din acest alt stat membru.**

Semnături